

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **K. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2009, č. j. 958/2009-160-SPR/3, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 A 7/2010 - 111,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 8. 11. 2011, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2009, č. j. 958/2009-160-SPR/3. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků (dále jen „správní orgán“) ze dne 17. 4. 2009, č. j. MHMP 346517/2009/Syř, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 7. 1. 2010, č. j. MHMP 18303/2010/Syř, v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 15053/2009/Syř, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc, kterého se měl dopustit tím, že dne 7. 1. 2009 kolem 3:25 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Fiat Bravo v Praze 1, ul. Masarykovo nábřeží ve směru od ul. Národní k ul. Rašínovo nábřeží. Při jízdě byl v křižovatce ul. Myslíkova – Masarykovo nábřeží zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole jevil známky požití návykových látek, proto byl policistou vyzván, aby se podrobil zkoušce pomocí přístroje Drugwipe 5+. Vzhledem k tomu, že zkouška vykázala pozitivní výsledek na amfetamin, byl vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou, což odmítl, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném pro projednávanou věc. Stěžovateli byla za uvedený přestupek

uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel všeho druhu na dobu 16 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel předně vyjádřil svůj nesouhlas s konstatováním městského soudu, který ve svém rozsudku uvedl, že věrohodnost tvrzení stěžovatele je oslabena tím, že se na místě nevyjádřil a nevyjádřil nesouhlas s obsahem úředního záznamu zpracovaného policisty. Konstatoval, že jedinou listinou, která mu byla skutečně dne 7. 1. 2009 předložena a s níž se mohl seznámit, bylo Potvrzení o zadržení řidičského průkazu, které odmítl policistům podepsat, neboť s ním nesouhlasil, resp. nesouhlasil s tím, že řídil pod vlivem návykové látky, což bylo zjištěno přístrojem Drugwipe 5+, a se zadržením svého řidičského průkazu. Zdůraznil, že tuto skutečnost zmínil již při ústním jednání před správním orgánem, kde poukazyval na skutečnost, že před jízdou vypil lahvičky nápoje Up, který mohl ovlivnit výsledek přístroje Drugwipe 5+. V této souvislosti stěžovatel namítá, že se k oznámení o přestupku nemohl vyjádřit a tvrzení v něm obsažená nemohl popřít, neboť mu ze strany policistů nebylo předloženo. Úřední záznam v době kontroly policistů vůbec neexistoval, takže ani k této listině nemohl stěžovatel zaujmout stanovisko. Dodal, že s oběma listinami měl příležitost se seznámit až při ústním jednání před správním orgánem dne 5. 3. 2009, což také uvedl ve své rukou psané poznámce na protokolu z ústního jednání.

Stěžovatel je dále přesvědčen, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, že skutečně byl řádně a kvalifikovaně vyzván zasahujícími policisty k tomu, aby se podrobil lékařskému vyšetření s tím, jaké možné následky mohou nastat nepodrobením se této výzvě. Dle tvrzení stěžovatele mu přítomný policista nabídl, že na lékařské vyšetření není nutné jezdit, a pokud s tím stěžovatel souhlasí, tak se nikam nepojede. Takový návrh nelze dle stěžovatele považovat za kvalifikovanou výzvu. Stěžovatel v této souvislosti vyslovil domněnku, že následné výpovědi policistů o skutkovém průběhu kontroly mají za cíl zakrýt jejich nesprávný úřední postup. S ohledem na uvedené skutečnosti je dle stěžovatele třeba považovat výpovědi policistů za nevěrohodné, jejichž jedinou motivací bylo skrýt své vlastní profesní pochybení, jehož se při kontrole oba policisté dopustili ve snaze ulehčit si své profesní a zákonné postupy, na což upozorňoval již při ústním jednání před správním orgánem. Poukázal přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, dle kterého výpověď policisty nemusí být vždy a za všech okolností považována za naprosto důvěryhodný a nedotknutelný důkaz, zvláště za situace, kdy proti sobě stojí dvě rozdílné skutkové verze, které si navzájem odporují. Za těchto okolností je dle stěžovatele na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, neboť z provedených důkazů nelze zcela jednoznačně a nepochybně prokázat vinu stěžovatele. Zcela konzistentní tvrzení stěžovatele nebyla dle názoru stěžovatele brána městským soudem v potaz, soud se s nimi ani řádně nevyřadil, stěžovatel je tak přesvědčen o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu.

Závěrem stěžovatel s ohledem na shora uvedené nesrovnalosti skutkového průběhu namítá, že se městský soud dopustil procesního pochybení, jestliže pro nadbytečnost zamítl důkazní návrh stěžovatele na provedení výslechu obou policistů před soudem. Soud si tak dle stěžovatele mohl učinit vlastní závěr o jejich věrohodnosti.

Stěžovatel na základě uvedených námitek navrhl rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný svého práva podat vyjádření ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Relevantní skutkové okolnosti projednávané věci

Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že stěžovatel byl dne 7. 1. 2009 ve 3.25 hod kontrolován hlídkou Policie České republiky při řízení vozidla, při které byl vyzván, aby se podrobil testu, zda není pod vlivem návykové látky. Na rukou vyplněném předtisku Oznámení přestupku č. j. ORI 343/TR-2009-001107 ze dne 7. 1. 2009 vyhotoveném policisty je uvedeno, že se stěžovatel při kontrole na výzvu podrobil testu přístrojem Drugwipe 5+, zda není pod vlivem návykové látky, přičemž testem byla u řidiče prokázána přítomnost amfetaminů v organismu. Dále se v oznámení uvádí, že stěžovatel následně dozal, že několik hodin před jízdou užil pervitin, načež byl policisty vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, které výslovně odmítl. Další jízda mu byla zakázána, vozidlo si v místě kontroly osobně zajistil. Na místě mu byl zadržen řidičský průkaz č. ED 115659. Na zadní straně tohoto oznámení je uvedeno, že se stěžovatel odmítl vyjádřit a podepsat. Ve správním spise je dále založeno Potvrzení o zadržení řidičského průkazu s datem 7. 1. 2009 z důvodu řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky, neboť testem Drugwipe 5+ byla prokázána přítomnost amfetaminů v organismu. Potvrzení o zadržení řidičského průkazu je opět opatřeno poznámkou, že se stěžovatel odmítl vyjádřit a podepsat. Téhož dne byl o průběhu událostí přítomným policistou sepsán úřední záznam. Správní orgán zahájil dne 4. 2. 2009 proti stěžovateli řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích za porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. V průběhu ústního jednání o přestupku konaného dne 5. 3. 2009 stěžovatel zpochybnil, že by byl policisty jednoznačně vyzván k podrobení se krevnímu testu. Uvedl, že s odmítnutím to bylo jinak, že policista přišel a jako by řekl, že tam nemusíme, on mu to nabídl a on to odkýval. Na zadní stranu protokolu dále rukou doplnit text, že s výsledkem testu Drugwipe 5+ byl seznámen až při psaní tohoto dodatku a s obviněním vůči své osobě nesouhlasí. Správní orgán dále provedl výslech obou policistů, kteří prováděli kontrolu stěžovatele, jejichž výpovědi korespondují s obsahem oznámení o přestupku. Oba policisté vypověděli, že si na přestupek vzpomínají, jelikož řidič vykazoval známky požití návykové látky (krvavé oči, zasekávání se v řeči, špatné vyjadřovací schopnosti). V protokolu o výpovědi svědka M. R. (jednoho z policistů) se dále podává, že se stěžovatel neustále dotazoval na to, co znamená odmítnutí podrobení se krevní zkoušce, načež mu měly být vysvětleny sankce a postihy a jeho povinnost podrobit se lékařskému vyšetření. Na to měl stěžovatel po přibližně 30 minutách podrobení se lékařskému vyšetření jednoznačně odmítnout. Dle svědka J. J. (druhý policista) si stěžovatel dlouho četl oznámení o přestupku i potvrzení o zadržení řidičského průkazu, ale odmítl cokoli podepsat. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl řádně vyrozuměn o termínu konání výslechu svědků - policistů, svého práva být výslechu přítomen a klást svědkům otázky nevyužil, stejně jako práva seznámit se s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2009, č. j. MHMP 346517/2009/Syř, shledal správní orgán stěžovatele vinným z porušení shora specifikovaného přestupku, za což mu byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu po dobu 16 měsíců. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel se jednoznačně jako řidič motorového vozidla na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou. Tato skutečnost přitom koresponduje s oznámením o přestupku, úředním záznamem sepsaným zakročujícím policistou a výpovědi svědků – zakročujících policistů. Uzavřel, že ve svém hodnocení důkazů nespátřuje rozpory se zásadami logiky. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2009, č. j. 958/2009-160-SPR/3, odvolání stěžovatele zamítl a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil.

IV. Řízení před městským soudem

Stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí žalovaného především namítal, že se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal s jeho námitkami, ve kterých popřel, že by se odmítl podrobit lékařskému vyšetření na přítomnost návykových látek, k čemuž nadto nebyl dle svého tvrzení ani vyzván. Dále stěžovatel zpochybnil výpovědi obou policistů a jimi zhotovený úřední záznam. Tyto důkazy dle stěžovatele nelze považovat za věrohodné, neboť je v zájmu zasahujících policistů tvrdit, že postup při provádění kontroly byl standardní. Stěžovatel proto považoval svoji vinu za neprokázanou a rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž k prokázání svého tvrzení navrhl provedení označených důkazů.

V projednávané věci městský soud rozhodoval znovu poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušeno Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 4. 5. 2011, č. j. 9 As 21/2011 - 93, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud městskému soudu především vytkl, že ve své argumentaci týkající se žalobní námitky stěžovatele, ve které zpochybnil, že byl policisty řádně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, pouze uvedl, že pravdivost tvrzení stěžovatele vyvrací skutečnosti zachycené v úředních záznamech a výpovědi policistů, které označil za vzájemně se nevylučující, logické, a proto věrohodné. Důvodnou Nejvyšší správní soud shledal rovněž námitku stěžovatele, že se městský soud opomněl vypořádat s navrhovaným důkazním prostředkem – výpovědi policistů před správním soudem.

Městský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích stěžovatelem uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Městský soud konstatoval, že není třeba mít pochybnosti o tom, že zasahující hlídka vyzvala stěžovatele k odbornému lékařskému vyšetření a že postupovala v souladu se stanovenými postupy, podle nichž vznikne-li na základě orientační zkoušky důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem návykové látky, vyzve řidiče, aby se podrobil lékařské prohlídce. Soud připomněl, že stěžovatel nepopřel, že by mu bylo znemožněno úřední záznam [*správně oznámení o přestupku – pozn. NSS*] podepsat či vyžádat si jeho doplnění. Již tehdy měl tedy dle městského soudu možnost uvést nesouhlas s jeho obsahem. Pokud stěžovatel při ústním jednání popřel skutkovou verzi, tak jak vyplývá z úředního záznamu, je jeho věrohodnost ohledně průběhu událostí při silniční kontrole do značné míry oslabena, neboť ke spáchání přestupku se nevyjádřil na místě a následně nevyvětlil, z jakého důvodu tak učinil. Soud dospěl k závěru, že nelze připustit, že tvrzení stěžovatele má stejnou váhu, jako výpověď policistů a úřední záznam sepsaný při silniční kontrole za situace, kdy stěžovatel odmítl záznam podepsat a ani nezmínil, z jakého důvodu tak učinil. Zdůraznil, že stěžovatel u ústního jednání dokonce tvrdil, že vůbec nebyl seznámen s výsledkem kontroly, musel si však být vědom, že test vyšel s pozitivním výsledkem, když mu byl na místě zabaven řidičský průkaz. Za věrohodné označil městský soud rovněž výpovědi obou policistů, poukázal přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. Návrhu stěžovatele na provedení důkazu výslechem svědků – zasahujících policistů městský soud nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že by nemohl směřovat k lepšímu objasnění skutkového stavu zjištěného správním orgánem, a to i s ohledem na čas, který uplynul od spáchání přestupku.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

pokračování

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Stěžovatel předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti [srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se proto nejprve věnoval této námitce, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možno hodnotit i jeho zákonnost. Zdejší soud na úvod poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Zmíněnou vadou však rozsudek městského soudu stížen není a rovněž důvody, pro které městský soud žalobu zamítl, jsou z odůvodnění rozsudku jasně seznatelné. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

V projednávané věci je předmětem sporu skutkový průběh silniční kontroly týkající se výzvy zasahujících policistů k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění přítomnosti návykové látky v organismu stěžovatele a s tím související věrohodnost jejich výpovědí. Nespornou je přitom skutečnost, že oznámení o přestupku, stejně jako potvrzení o zadržení řídičského průkazu předané na místě stěžovateli, neobsahují vyjádření stěžovatele a nejsou jím podepsány.

Stěžovatel především namítá, že oznámení o přestupku mu policisty nebylo předloženo a s jeho obsahem měl příležitost se seznámit až při ústním jednání před správním orgánem, na což upozornil již v ručně psaném dodatku na protokolu z ústního jednání. Nejvyšší správní soud z obsahu předmětného protokolu ověřil, že stěžovatel v průběhu jednání žádným způsobem nezpochybnil, že mu bylo při silniční kontrole oznámení o přestupku předloženo, ani nenamítal, že by mu bylo odepřeno vyjádřit se k jeho obsahu či jej podepsat. Stěžovatel ve výpovědi učiněné po seznámení se s oznámením o přestupku a spisovou dokumentací uvedl, že krevní test neodmítl, že s odmítnutím to bylo jinak, že policista jakoby přišel a řekl, že tam nemusíme, a on s tím souhlasil. V ručně psaném doplňku poté k provedení dokazování pouze uvedl, že byl až při psaní tohoto dodatku seznámen s výsledkem přístroje Drugwipe 5+; skutečnost, že by mu nebyla známa faktická existence či obsah oznámení o přestupku žádným způsobem neuvedl. Lze tedy souhlasit s městským soudem, že z obsahu protokolu vyplývá, že stěžovatel nepopřel, že by mu bylo znemožněno oznámení o předstupu podepsat či si vyžádat jeho doplnění a uvést nesouhlas s jeho obsahem. Soud dále správně dovodil, že pokud stěžovatel při ústním jednání popřel skutkovou verzi, tak jak vyplývala z oznámení o přestupku, je jeho věrohodnost ohledně průběhu událostí při silniční kontrole do značné míry oslabena, neboť ke spáchanému přestupku se nevyjádřil na místě a následně nevysvětlil, z jakého důvodu tak učinil. Zcela stranou pak stěžovatel ponechává skutečnost, že se na místě odmítl vyjádřit rovněž k Potvrzení o zadržení řídičského průkazu, které pro něj v danou chvíli jistě muselo představovat velmi citelný zásah, jestliže v jeho důsledku mu bylo s okamžitou platností zabráněno pokračovat dále v jízdě. Za takové situace lze přinejmenším předpokládat reakci účastníka silničního provozu a snahu o vyvrácení domněnky o řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky. Pokud však ani tento ryze faktický zásah nepřiměl stěžovatele vyjádřit se na místě do protokolu, je věrohodnost jeho

následného tvrzení, že se nevyjádřil k oznámení o přestupku z důvodu, že mu nebyl na místě předložen, rovněž značně oslabena. Uvedenou úvahu dokresluje dále fakt, na který ve svém rozsudku poukázal již městský soud, že stěžovatel při ústním jednání uvedl, že nebyl seznámen s výsledkem testu Drugwipe 5+, který mu však musel být znám z protokolu o zadržení řídicího průkazu, ve kterém bylo jednoznačně uvedeno, že přístrojem Drugwipe 5+ byla zjištěna přítomnost amfetaminů v organismu.

V tomto kontextu je namístě v souladu se závěry městského soudu konstatovat, že čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svoji skutkovou verzi průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší. Naproti tomu výpovědi obou policistů tvoří od počátku ucelený řetězec událostí o průběhu skutkového děje. Městský soud v této souvislosti poukázal na rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „*že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“. Nejvyšší správní soud k tomuto rozhodnutí doplňuje, že je samozřejmě možné zpochybnit i věrohodnost výpovědi policisty, avšak na základě věrohodných skutečností, které osvědčují porušení jeho služebních povinností, včetně např. svévolného jednání. Nejvyšší správní soud v některých rozhodnutích výpověď policistů či strážníků zpochybnil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63, na který poukázal stěžovatel), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v citované věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídít přestupek v blokovém řízení). Na premise o prvotní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). Stěžovatel v daném případě poukázal na to, že motivem policistů muselo být zastření jejich špatného úředního postupu. Uvedená námitka stěžovatele je však pouze v rovině tvrzení a domněnce stěžovatele nenasvědčují žádné zvláštní okolnosti případu. Skutečnosti pak neodpovídá ani tvrzení stěžovatele, že uvedenou domněnku nastínil již při ústním jednání před správním orgánem. Policisté dle svého tvrzení stěžovatele k podrobení se lékařskému vyšetření řádně vyzvali, naproti tomu to byl stěžovatel, který se na místě odmítl vyjádřit jak k protokolu o zadržení řídicího průkazu z důvodu pozitivního testu na přítomnost amfetaminů, tak k oznámení o přestupku, ve kterém výslovně stálo, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn návykovou látkou.

Z odůvodnění rozsudku městského soudu plyne, že posoudil jednotlivé výpovědi stěžovatele a srovnal je s výpověďmi svědků - zasahujících policistů. Jestliže stěžovatel v oznámení o přestupku své stanovisko k věci vůbec neuvedl a oznámení odmítl podepsat, v průběhu ústního jednání před správním orgánem uváděl jiné skutečnosti (že se mu nechťelo podrobit se vyšetření), a v žalobě uvedl, že ze strany policisty kromě výzvy k podrobení se orientační zkoušce na místě vůči němu nebyla jiná taková výzva učiněna a k původní verzi o nabídce policistů, že se krevnímu testu nemusí podrobit, se již vůbec nevyjádřil, nelze městskému soudu vytýkat, že jeho výpovědi považoval za nevěrohodné. Stěžovatel též při ústním jednání před správním orgánem zdůraznil, že s výsledkem testu přístrojem Drugwipe 5+ byl seznámen až při tomto jednání, přitom tato skutečnost jednoznačně vyplývala z potvrzení o zadržení řídicího průkazu, které sám stěžovatel označil za jedinou listinu, která mu v průběhu silniční kontroly byla předána, a jejíž obsah mu byl znám. Vzhledem k tomu, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, lze přisvědčit závěru městského soudu, že jejich výpovědi jsou naopak zcela věrohodné. Nejvyšší správní soud se na základě shora uvedených důvodů ztotožnil v otázce hodnocení věrohodnosti jednotlivých výpovědí stěžovatele a zasahujících policistů se závěrem městského soudu a námitkám

pokračování

stěžovatele nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovateli se nepodařilo vyvrátit skutkový popis průběhu kontroly podaný policisty, dle něhož po zjištění podezření z řízení motorového vozidla pod vlivem amfetaminů stěžovatele vyzvali k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření za účelem zjištění přítomnosti návykových látek v organismu. Nastíněný postup policistů uzavírá využití oprávnění podle ustanovení § 118a a § 118b zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění, kdy byl stěžovateli zadržen řidičský průkaz a bylo mu zabráněno v další jízdě.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele vytykající městskému soudu neprovedení před soudem důkazního návrhu výslechem svědků – zasahujících policistů. Stěžovatel žádným způsobem neuvedl, jaké dosud nezjištěné skutečnosti by měly být tímto důkazem zjištěny či vyvráceny. Naopak se lze ztotožnit se závěrem městského soudu, že provedení tohoto důkazu bylo pro zjištění skutkového stavu nadbytečné, neboť soud neměl pochybnosti o tom, že výslech svědků nemohl i s přihlédnutím k časovému hledisku lépe skutkový stav objasnit.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu